L'atzar i la justícia

ada dia ens omplim la testa amb les andròmines d'un present aclaparador. Hi ha qui les endreça millor que altri. Jo faig el que puc i acabo guardant retalls d'idees, fragments d'imatges i un munt de paraules sense un sentit determinat en un poti-poti que anomeno «Barretades». Aquests articles, que escric tres vegades a la setmana, són la pàtria de les meves petites coses, un campament en el desert sota la llum tènue però infinita de les estrelles. L'enyorat mestre Narcís-Jordi Aragó deia que «escriure una columna és sempre una aventura» i és veritat, perquè –almenys en el meu cas– mai sé com acabarà. El meu estil d'escriure està governat per l'atzar, per l'atzar i per la voluntat de comunicar alguna cosa, d'aixecar el dit per demostrar que sóc aquí i que no m'he fos encara en la xerrameca magmàtica d'un planeta sense aturador. Escriure, més enllà d'una voluntat vital, és també una exploració a la recerca d'una veritat polièdrica i juganera com un dau, però, això sí, d'un dau carregat, d'aquells que porten un trosset de plom amagat i que procures fer caure dissimuladament del costat que més et convingui, en funció del dia i de l'humor que vaga pels filaments de la vida. Sí, Narcís-Jordi, escriure és viure i a nosaltres ens ha tocat fer-ho en un país governat per la injustícia.

Cadascú té el seu destí i el destí, als catalans, ens té agafats per les parts toves i ens governen a cops d'article 155. Veiem sovint com l'atzar en estat pur esdevé l'única realitat on ens podem agafar, perquè l'atzar, malgrat tot, és just, ens fa avançar com a país i a mi em permet acabar articles com aquest, que començo amb l'esperança –aquella cosa amb plomes de la Dickinson– de dir alguna cosa nova a qui creu haver-ho llegit tot, perquè ja fa quaranta dies que 10 dels nostres són a la presó.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/11/25/latzar-justicia/881433.html?utm_source=rss